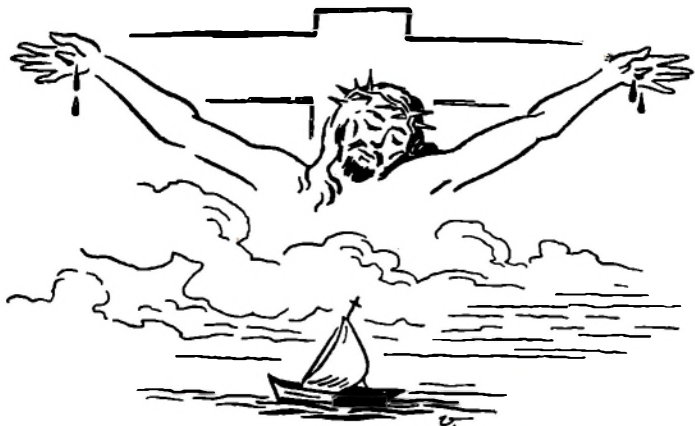

DR SILVESTR M. BRAITO O. P.

CÍRKEV

TAJEMNÉ TĚLO KRISTOVO

VELEHRAD, NAKLADATELSTVÍ V OLMOUCI

DR S. M. BRAITO O. P.

CÍRKEV
TAJEMNÉ TĚLO
KRISTOVO

VELEHRAD

NAKLADATELSTVÍ DOBRÉ KNIHY V OLOMOUCI 1948

NIHIL OBSTAT.

Olomucii, die 1. Septembris 1948.

P. Dr Ant. Čala O. P.,
censor ordinis.

IMPRIMATUR.

Pragae, die 6. IX. 1948. Reg. fol. 327-85.

P. Ambrosius H. Svatoš O. P.,
prior Provincialis.

NIHIL OBSTAT.

Dr Josef Matocha,
censor ex off.

Nr. 16136

IMPRIMATUR.

Olomucii, die 15. Octobris 1942.

Dr Udalricus Karlík,
vicarius generalis.

CÍRKEV

Odnaučili jsme se dívati mnohým věcem na dno, bráti věci v jejich podstatách. Poletujeme kolem těch věcí jako motýli, sotvaže se jich dotýkáme. Proto tolik věcí nám nepřirote k srdci, proto pro tolik skutečností opravdu vzácných a nesmírných bychom věru skoro ničeho neobětovali. Jsou nám cizí, zůstaly nám jen a jen odtažitými pojmy.

Tak je to i s Církví. Kdopak ji náležitě zná? Proto se nedivte, že ji tak málo lidí miluje. A ti, kteří se domnívají, že ji znají a že ji proto nemohou milovati, ti znají z ní jen stíny a jen předsudky, znají jen její znetvořenou tvář.

Co lidé vědí o Církvi, není úplné a především to není vždy správné. Proto jsem napsal velké dílo o Církvi. Podávám z něho stručný výtah. Chci vám všem, moji drazí bratři, kteří hledáte nějakou pevnou, stálou, krásnou domovinu velkého společenství, ukázati na domovinu nejkrásnější, ukázati vám Církvev s jiného hlediska, než snad jste byli dosud zvyklí se dívati. Je to psáno populárně. Proto neuvádím citátů. Ale vše je pečlivě podloženo.

„Zač mají lidé Syna člověka?“ tázal se Kristus

apoštolů. Zač máte Církev, mohla by se zeptati Církev těch, kteří v ní žijí, kteří kolem ní chodí, a těch, kteří ji nemilují a ji pronásledují. Zač mne máte? Za společnost kněží, za zájmovou skupinu lidí, kteří se sešli v jedné víře, za hnízdo zmijí, intrik, politickářského pletichářství, snah o urvání moci kněžskou třídou, za zřízení k lacinému usmiřování Boha a získávání spasení jinak než spojením života s Bohem. Nebo prostě - a to je dnes nejrozšířenější - za „náboženskou společnost“, či ještě lépe řečeno, za nějaký *spolek* náboženský, takový spolek jako jsou ony tisíce více méně užitečné spolky, které kolem nás bujely s divokostí tropické vegetace.

Pokládají Církev za společnost kněží, kteří pěstují náboženství, náboženské učení a životní zásady podle nich, aby mohli udržovati svou vládu nad dušemi a skrze to i nad celým světem. Tak se mluví o Církvi, kdy se mluví o skutečných nebo domnělých chybách a hříších a zločinech Církve. Církev se nikdy žádných zločinů nedopustila. Jednotliví její údové nebo představitelé její svrchovanosti snad ano; ale to není ještě celá Církev. Proto je docela směšné pro skutečné nebo domnělé, jak jsem již řekl, chyby kněží a biskupů, kardinálů a papežů tuto Církev opouštěti. Církev je dále *více* než jen zájmovou společností lidí, kteří jednu víru vyznávají a proto se sešli, aby si tuto společnou víru snáze uhájili, jak bývá u spolků, které sdružují lidi v určité myšlenky a v určitém zájmu, aby se snáze mohly uplatňovati ony zájmy. Proto tak snadno lidé vystupují z Církve a zase do ní vstupují, jako se vystupuje ze spolku rybářského a podobných.

Pokládají kněžstvo za jakési funkcionáře spolku pro pěstování katolického náboženství. A jako se ze spolku vystupuje, když je někdo uražen některým funkcionářem, nebo když se někomu nelíbí vedení spolku, jako se vystupuje ze spolku, když se zjistí, že se místopředseda opijí a jednatel že je nepoctivý, tak vystupují z Církve, jakmile se lidé domnívají, že jim kněz nevyhověl, nechtěl vyhovět, že je urazil, nebo že je tak špatný, že také jistě celý ten spolek nestojí za nic, když má takové představenstvo.

Na toto smýšlení lidí hřešily ony tak zvané historické romány a výklady různých světloňošů. Ukazovaly se soustavně jen stinné stránky lidí v Církvi, nejraději nejvyšších lidí, kněží, biskupů, prelátů a papežů, aby se lidem znechutila celá Církev, podle zásady: Co je to za společnost, která má takové předsednictvo!

A zatím, moji bratři - věrní i odloučení pro nějaký z oněch udaných důvodů - Církev je úplně něco jiného, něco nesmírně krásnějšího, něco, bez čeho se neobejdete a k čemu proto musíte přilnouti celou duší.

CO JEST CÍRKEV ?

Církev, toť nevěsta Kristova, toť jeho chrám, jeho Tělo, jeho království, rodina povolanych za děti Boží, lid Boží, Církev je posléze pokračování Krista na zemi.

A nejprve je tajemstvím víry. Na to především nesmíme zapomenouti. Modlíme se v apoštolském i v ni-

cejskocařihradském vyznání víry: „*Věřím v Církev svatou.*“ Tedy, je tajemstvím, něčím, co mi není ve své podstatě tak zřejmé a proniknutelné jako jsou věci, které mi věda odhalila, co mi ukázala ve své zákonitosti, účinnosti a příčinnosti. Církev je tajemstvím, protože je to společnost *z lidí složená, ale s Kristem spojená.* Jest to společnost z lidí složená, ale stále Krista a jeho celý život obsahující. Jest to společnost lidí s pokladem božského života.

Tím je Církev tajemstvím, tajemstvím nesmírným, které naplňuje úžasem, ale také nesmírnou láskou k Bohu, který se tak spojil s člověkem. Tajemství Vtělení totiž trvá na věky, protože Kristus neodložil více svého člověčenství. Tím, že vzal člověčenství na sebe, spojil se s námi všemi lidmi, se všemi, kteří nosí lidské tělo a lidskou přirozenost.

Jest nový Adam, nová hlava nového lidstva. Vykoupil nás svou obětí, a jako trvá jeho oběť na věky, jsouc na věky přijata nebeským Otcem a jsouc od věků do věků zpřítomňována obětí mše svaté, tak je také na věky přijato jeho spojení s lidskou přirozeností, jeho synovství s naším člověčenstvím, aby toto jeho svaté synovství mohlo býti stále zpřítomňováno od tohoto času až na věky. Proto přišel, aby nám vrátil ztracené synovství dítek Božích.

Kdo však říká *dítě* a *syn*, říká tím již také: *rodina*. To přišel Spasitel na zemi znovu uskutečniti rodinu dětí Božích. A ne pouze s jedním národem. Všechny, všechny přišel vykoupiti, všem přinesl poselství, že jsou povoláni, aby sluli a žili jako děti Boží, všechny proto přišel sezvati, shromážďiti v jednu rodinu.

BŮH JE N A Š O T E C

Již v ráji, jak líčí krásné první stránky Písma, chtěl Bůh míti důvěrný poměr Otce k dětem. Písmo líčí Boha jako otce, který se po denní práci prochází mezi svými v zahradě. První člověk nezachoval si tento dětiný poměr k Bohu. Nevěřil mu, domníval se, že mu Bůh něco neprávem skrývá, nedává, že jej nějak zkracuje, a proto jako marnotratný syn si sám bere to, o čem myslí, že mu patří.

Ježíš přišel opět shromáždit všechny ztracené ovce domu Božího. Proto hlásá krásné poselství, že Bůh je především otcem. Ale nejenom otcem tím, že se o nás stará v hmotných záležitostech, že dává vycházet slunci a že nás živí jako ptactvo a plní květiny. Kristus všechny volá k napodobování dokonalosti samého nebeského Otce. Nový život a život plný hojnosti nám Kristus přinesl! Přišel nás spojit s Otcem, učiniti nás jedno se sebou a s nebeským Otcem. Proto také dává své tělo za pokrm a krev za nápoj, aby se život Božích dětí v nás mohl udržeti a ještě rozmnožovati. To jest jeho poselství o Království Božím.

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ!

Neříkejte ihned známou námitku, pronášenou se strojeným smutkem: Kristus chtěl království Boží, a kněží z něho učinili - církev. Ne a ne. Jeho království Boží jest Církev. Všimněte si, že Spasitel užívá

tohoto slova Království Boží ve trojím smyslu. Nemáme tyto tři smysly odtrhovati od sebe. Neporozumíme jinak Kristovu poselství a neporozumíme jinak ani v nejmenším Církví.

Spasitel přišel nejprve obnoviti v nás Boží synovství, aby Bůh vládl v našich srdcích. Nemožno totiž mluvit o rodině dětí Božích, pokud tu není dětí jednotlivých. A člověk se stává tím Božím dítětem, protože v něm žije Boží život, že člověk totiž žije podobně jako Bůh sám, že jej podobně poznává a miluje jako on sebe poznává a miluje. A to je právě ono kralování Boha v duších a v životě. Tak říká Spasitel, že království Boží již je tu a že je v nás. O to se modlí nejprve v modlitbě Otčenáše, aby přišlo království Boží, jak hned další prosbou vysvětluje: buď vůle tvá . . .

Tím je člověk Božím dítětem, že Bůh v něm kraluje, že jej uznává za svého Pána. K tomuto pak synovství Božimu jsou všichni povoláni, protože mají jíti jeho učedníci do celého světa a učiti všechny národy, protože krev Páně bude vylita za všechny na odpuštění hříchů, protože přijdou mnozí od východu a od západu a budou stolovati s Izákem a s Abrahamem.

DOBŘÍ I HŘÍŠNÍ

V jednu rodinu spojuje Kristus své děti. V rodinu viditelnou, ve viditelné království. Tak nám o tom mluví podobenství, že Církev, království Boží, je po-

dobno domu na skále, zrna, které roste, síti s rybami, svatebnímu průvodu a svatební hostině. Ne, není to jen duchovní tajuplné společenství svatých, povolání a předurčených, vyvolených a svatých dětí Božích. Církev není společenstvím předurčených a svatých a již jsoucích dítek Božích. To hlavní, nač Kristus klade důraz ve svých podobenstvích o království Božím, jest povolání a přípravný stav tohoto království, pokud putujeme ještě na této zemi, pokud není království Boží naplněno. V tomto království jsou podle podobenství Kristových dobří i špatní, jak ukazuje podobenství o poli s pšenkou a koukolem, o síti s rybami dobrými i špatnými, o svatebním průvodu s pannami opatrnými i neopatrnými, o hodovní síni s hosty pozornými i nedbalými.

VIDITELNÁ SPOLEČNOST

Jeho království bude něco viditelného, protože má růsti jako zrno hořčičné, protože se má pomalu rozlévat jako kvas v těstě. Ano viditelné chtěl Kristus mít své království, a proto je právem můžeme nazvat *Církví*, to jest, náboženskou, pevně organizovanou společností, protože ustanovil viditelný obřad křtu, svátost - „viditelné znamení“, kterým se naznačuje obmytí od hříchů, smrt starého člověka a znovuzrození k onomu životu Božího dítěte. Viditelným způsobem mají tedy býti přijímáni noví údové této Církve, tohoto království Božího. Tato společnost jest skutečnou společností, protože má autoritu,

apoštoly a nejvyšší ještě autoritu, Petra, který zastupuje Krista.

CÍRKEV APOŠTOLSKÁ

Spasitel posílá apoštoly, jako on sám byl poslán. Kdo je slyší, slyší samého Krista a Otce nebeského. Jim svěruje hlásání slova, přijímání do království Božího, oni mají odpouštět hříchy a zpřítomňovati na věky jeho oběť, protože mají proměňovati jeho Tělo, které proměnil při Poslední Večeři jakožto Tělo podané v oběť, Tělo obětované.

A Petrovi svěruje celé toto království Boží. Přislíbení daná Petrovi, tak jak to vyjadřuje text u sv. Matouše (16, 18) jasně prozrazují, co Kristus mínil. Petr má býti skálou, má býti klíčником a správcem nebeského království. Je mu dána veškerá moc svazovací a rozvazovací. I ostatním apoštolům byla později dána tato moc svazovací a rozvazovací, to znamená, moc dávatí zákony a uvolňovati závazky. Ale Petrovi je dána tato moc v úplně jiné souvislosti. Jeho svazování je mocí správcovskou, mocí svrchovanou, protože, kdo má klíče, jest zplnomocněným správcem celého domu, tedy celé oné Církve na něm, jako na základu vystavené.

Ale nejenom to, Petr má utvrzovati své bratry. Má se k nim obracet ve chvílích zmatku, jako se pastýř obrací ke svému stádu, aby je svým pohledem a slovem ujistil, že bdí, že mohou beránci i ovce býti klidni, protože pastýř je tu. Neboť na třetím místě

jsou Petrovi svěřeni beránci i ovce. To znamená celé stádo.

NA SKÁLE PETROVĚ

Vždyť je skalou, tedy něčím, co se nepohne a o čem sám Spasitel slibuje, že ani brány pekelné, to znamená brány nesváru, lži a zlé moci, nemohou přemoci jeho Církve. Jedním z těchto důvodů jest také skutečnost, že je Církev vybudována na Petrovi jako na skále. Je vybudována na svaté jednotě. Toto jest tedy království Kristovo: Království jedné lásky, jedné pravdy, jedné oběti, jednoho křtu a jednoho určení nebeského království.

To jest onen třetí a konečný smysl Kristova poselství o Božím nebo nebeském království: Zde na zemi toto království Boží obsahuje lidi dobré i zlé jako vrš rybářská ryby dobré i špatné a pole koutků s pšenicí.

DO KRÁLOVSTVÍ BOŽÍHO

Ale přijde den, kdy bude toto království Boží naplněno, kdy odevzdá Syn Boží svému Otci Království těch, kteří uchopili svaté Synovství Boží a žili podle něho a z něho. Tehdy budou odděleni všichni ti, kteří nechtěli sami žít jako Boží děti a vidět ve svých bližních bratry, protože děti, spoluděti Boží.

Tehdy bude naplněno království Boží. Tehdy pře-

jde Církev do Božího království. Její poslání bude naplněno a království Boží stane se královstvím nebeským, Církev celá stane se královstvím nebeským. Církev sice má vésti lidi, ale k Bohu. Proto není Církev *nejprve* zřízením pro spásu lidí „ústavem spásy“, jak nám rádi protivníci vyčítají. Církev je *nejprve královstvím Božím*. Není smyslem svatosti kochati se ve vlastní dokonalosti, hledati své uspokojení, nýbrž hledati, aby byla naplněna vůle Boží, a aby přišlo Boží království, totiž ono morální, ono království Boží pravého smyslu tohoto slova. Tak je také cílem Církev, aby byla královstvím Boží lásky, aby lidi vedla k lásce Boží, aby jim vlévala život dětí Božích. Ale ani tu není člověk prvou starostí a prvním předmětem, nýbrž Bůh. Cílem jejím je, aby dala život dětem Božím, to jest, aby lidi naučila lásce Boží, aby všechno zaměřovali k Otci, aby plnili stále dokonaleji vůli, aby tak Bůh byl stále více oslavován. Tak je Církev nejenom společností, nýbrž *společenstvím* života dětí Božích, společností, která dává, uchovává a rozmnožuje toto svaté společenství života dětí Božích.

TAJEMNÉ TĚLO KRISTOVO

Proto zůstává Kristus - a musí zůstat - její hlavou, proto je Církev tajemným Tělem Kristovým. Tak definovali po celý středověk učení mistři posvátné vědy Církev: jakožto *tajemné neboli mystické tělo Kristovo*. Jest to překrásná nauka, ale protože pře-

krásná, proto také tajuplná. Již ve středověku mnohým zmátla hlavu, že nechápali dobře Církev. Dnes vane světem obnovený zájem o Církev i o její podstatu. Pokusím se v této krátké bružurce ukázati, co je Církev.

Řekl jsem, že je království Boží, které má povoláním za děti Boží dávatí toto synovství Boží, rozmnožovati, udržovati a vraceti je. Tedy je to společnost viditelná s neviditelným obsahem a cílem, s nadpřirozeným Božím obsahem a cílem.

Ježíš Kristus je prvorozený Syn Boží. A není v ničem jiném Spása nežli v něm. Kdo vidí jeho, i Otce vidí, On je cesta, pravda i život. Nyní i po všechny věky. Proto nemožno odloučiti jeho Církev od něho, nemožno odloučiti království Boží od jeho Hlavy, od Ježíše. Kristus je středem Církve. On vlévá stále duchovní, nadpřirozený život dětem Božím.

JEDNOTA VE ZNAMENÍ KŘÍŽE

Celá Církev ustavičně žije z něho. Kristus si připoutává ty, které vykoupil a kteří se přivtělili k němu znamením jeho Vykoupení. Připoutává si je, že s ním tvoří posvátnou jednotu. Svátý Pavel nazval tuto jednotu *Tělem Kristovým*. Chtěl tím ukázat onu jednotu, onu soudržnost, která musí býti mezi námi.

Proto *tělo*, protože jsme odkázáni z vůle Kristovy jedni na druhé, jako v těle jsou na sebe odkázány jednotlivé orgány. Proto jsou nám dána tak zvaná charismata a různé dary a vlohy Ducha svatého, aby-

chom mohli sobě vzájemně sloužiti a tak vybudovat řádně celé těleso Církve. Tak má býti Církev tělem, to jest tělesem. Ne pouze tajuplným, neviditelným společenstvím, tělem duchovním. Proto jsou podle svatého Pavla různé přísluhy v Církvi, aby toto těleso mohlo býti dobře vybudováno, aby mělo všechno, čeho potřebuje ke své existenci i ke svému vzrůstu.

To nepochopili různí náboženští myslitelé středověku, na př. Wiclef, Hus a Luther. Slyšeli stále mluviti o tajemném těle Kristově. Položili si proto otázku: „Jak tedy mohou býti hříšníci v Církvi, když je tajemným tělem Kristovým?“ A vyřešili si ji tak, že jen *předurčení*, svatí a vyvolení, jsou v Církvi, že jsou údy jejími, protože údy Kristovými.

Svatý Tomáš si také položil tuto hořkou otázku, ale vyřešil si ji svou nadpřirozenou bystrostí. Poznání, že základem příslušnosti k Církvi je příslušnost ke Kristu. Jak kdo patří ke Kristu, tak je v Církvi. Někteří jsou v ní už *slávou*. To jsou oslavení údové Církve. Jiní k ní patří *milostí* zde na zemi. To jsou ti, kteří žijí z Krista. Posléze jsou ti, kteří se drží Ježíše jen věrou mrtvou. Jest to něco nadpřirozeného. Proto to musí býti z Ježíše, tak musejí s ním býti spojeni. Pokud člověk odpadem, nevěrou formální se neodtrhne od Krista, stále ještě v něm hoří tento drobný plamínek nadpřirozeného. Tedy, patří ke Kristu, tedy patří k jeho Církvi.

STŘED CÍRKVE

Kristus ze středem Církve. Toto si musíme znovu uvědomiti. Pak se nebudeme tolik ohlížeti na život kněží a katolíků, nýbrž naším vzorem a středem zájmu bude Kristus. On bude naším celým životem. K němu se budeme dívati a nebudeme pokrytecky vyhledávat lidské chyby kněží a hierarchie, abychom se mohli odtrhnouti od Krista a hlavně od jha jeho přikázání, a jeho svaté vůle a svatosti.

Spojení s Kristem je základem Církve. Proto nás přece vykoupil, proto nás povolal a volá, aby nám vlil účast na svém synovství Božím. Na svém životě. Proto nás také svolal do Církve. Když jsme děti Boží, když jsme povoláni za děti Boží, musíme tvořiti rodinu Božích dětí. A nic jiného Církev opravdu není než rodina těchto povolaných a uskutečněných dětí Božích. Jestliže jsi tedy opustil Církev, opustil jsi rodinu dětí Božích. Nikomu jsi nic nevyvdoroval, nic jsi nespravil, když jsi tuto rodinu opustil. Neranil jsi kněze Církve, nýbrž sebe a urazils Ježíše, jehož Krví jsi pohrdl. Nebo proto krvácel, praví svatý Pavel, aby očistil Církev, nevěstu svou . . .

VIDITELNÝM K NEVIDITELNÉMU

To bylo hlavním úmyslem Kristovým shromáždití v jedno své děti, všechny lidi učiniti účastnými tohoto svatého synovství. Synovství Boží jest jednotící

princip v Církví. To jest celý její život. Hierarchie je tu proto, aby viditelně tento život dávala.

Jsme totiž lidé, založení svou tělesnou stránkou tak, že potřebujeme smysly postižitelného ujištění i o věcech nejduchovnějších. Proto je tu hierarchie, aby dále před oči stavěla oběť Kristovu, aby z této síly dále udělovala jeho život, aby jej vracela, aby o něm učila a aby lidi vedla, jak mají podle oné pravdy a z těchto svátostí žítí v Božím synovství. To je smysl svátostí: Mají býti viditelnými znameními toho, že se nám dostává neviditelných milostí, jež se uskutečňují v duších. Tedy to všechno viditelné v Církví má za účel přivésti nás viditelné k neviditelnému a naplniti nás viditelné oním neviditelným.

To nejneviditelnější pak jest přivtělení k synovství Ježíšovu, k jeho svaté synovské lásce, kterou Otcí nebeskému přinesl v lásce k nám všechno i svůj život. Proto je nám každý bližní tak vzácný, proto volá Spasitel k nejrůznější lásce k bližnímu, protože jsou všichni povoláni k tomu, aby nejenom sluli, nýbrž také *žili* jako děti Boží. Proto vidí křesťan ve všech lidech děti Boží a povoláné za děti Boží.

SVATÁ JEDNOTA

Jedno synovství, protože *jeden* Kristus a *jeden* jeho křest, jako jeho *jedna* oběť a *jedna* pravda. Proto říkáme, že Církev znamená tajemné tělo Kristovo.

Nemožno oddělití Církev od Krista a Krista vyloučiti z Církev. Církev žije jen s Kristem. On je

její cestou, pravdou i životem. On ji celou proniká, on ji celou naplňuje svou svatostí, svou přítomností Božskou, svou přítomností slíbenou a hlavně svou milostí a životem v této milosti, synovstvím Božím, které je cílem Církve a největším jejím poselstvím i darem.

Kristus chtěl takto shromáždit v jedno své, že cokoli bychom učinili nejmenšímu z jeho a našich bratří, jemu samému bychom učinili nebo také neučinili. To se ukazuje hlavně u tak zvaných synoptiků, jako u svatého Jana proniká tatáž myšlenka pod formou jednoho života, který máme všichni z Krista a jenž nám jej dává, všem nabízí. Tak máme býti všichni jedno, jako On a Otec jeho jedno jsou. V jedno přišel shromáždit své ovce. Mají býti jedním ovčincem ti, kteří jsou jeho, jedním královstvím. Skrze jedna viditelná znamení, skrze jednu svatou vládu, skrze jednu posvátnou správu a skálu. Co jiného jest tato jednota než právě Církev, a to *Církev* katolická, která tolik zdůrazňuje po příkladu svého Mistra tuto nutnou svatou jednotu. To měl na mysli svatý Pavel, když mluví o jednom těle a o jednom Těle Kristově, které my všichni, údové Církve tvoříme vespolek.

K R I S T U S A M Y

A není v nikom jiném spása nežli v Ježíši. Spása znamená lásku Boží a synovství Boží. Spása znamená to, že dítě dojde domů do otcova náručí. Spása není něco jen osobního, jen individualistického. Spá-

sa znamená to, že jsi slávou Páně, životem podobným životu jeho, životem z něho samého. Když však Ježíš, v němž jediné je spása, protože On jediné nám dal a dává dále své synovství, když Syn Boží volá všechny k sobě a k jednotě se sebou a k jednotě mezi sebou, a když této jednotě říká Církev a když tuto Církev na zmíněném místě evangelia Matoušova ztotožňuje se svým královstvím, pak toto je Církev: Všichni povolání k jeho synovství, všichni přivtělení k němu a žijící nějak z něho, aspoň onou vírou. Toto je tedy Církev: Kristus, Syn Boží a my všichni ostatní přivtělení k tomuto jeho synovství.

Chceš vystoupit z Krista, opovrhnout Kristem, odsoudit Krista? Neboť toto je Církev: On a my. Tedy také On a Ty. Víím, že jsi si to ještě neuvědomil, víím, že sis to takhle ještě nepostavil před oči.

Chodíme slepí a hluchí kolem skutečností nejvyšších. Vydrancovali jsme totiž slovo od jeho vlastního pokladu smyslu a hodnoty. Spokojujeme se již jen s plevami slov, se slupkami prázdných obalů slovních. Tak si neuvědomujeme, co je Církev, neumíme ji uchopiti v její nejtajuplnější podstatě.

Řekl jsem na začátku, že Církev je tajemství. Nesmírné tajemství je naše spojení s Kristem a Krista s námi. Víím, že je to nesmírné a strašné uvědomiti si, že on je spojen tak těsně s námi, se svou Církví, že v ní celý žije a že celá Církev žije z něho, protože všechno, co jí přinášíme ze svého, snaží se ona prosvítiti, prozářiti jím, posvětití jím.

POKRAČOVÁNÍ A ZPŘÍ- TOMŇOVÁNÍ

Máme totiž zde na zemi pokračovati v díle Kristově. A to je další tajemství. Jako dále trvá Vtělení Kristovo, jako trvá dále spojení jeho s člověčenstvím naším, tak dále trvá také jeho láska k Otci. Jeho oběť, jeho synovství oddané a poslušné, jeho láska hovořící s Otcem. Jako chtěl, aby jeho oběť stále usmiřovala - zpřítomňována na oltářích - nebeského Otce, aby nám vyprošovala ustavičné Boží dary, tak také chtěl, abychom zpřítomňovali nejenom jeho oběť za nás, nýbrž také jeho oběť lásky a poslušnosti k nebeskému Otci. Neboť pro nebeského Otce především a v něm především miloval nás. Tak má jeho království, čili jeho Církev zpřítomňovati jeho poddanost a oddanost k Otci, jeho poslušnost až k smrti, jeho modlitbu, jeho lásku, jeho horlivost. To je jeden ze vznešených úkolů Církve: účast a pokračování Kristova synovství božího. Církvi se Kristus dále obětuje Otci, dále se modlí k nebeskému Otci. To je tvá další důstojnost jako křesťana. Jsi nejenom dítětem Božím, nýbrž jako účastník Kristova Božího synovství můžeš dále vzdávati nebeskému Otci svrchovanou poctu, čest a lásku. To prostě nemůžeš mimo Církev. Mimo Církev je tvůj hlas hlasem osamocným, hlasem slabým, hlasem holátka, písklete vypadlého z hnízda.

NEPOTŘEBUJI?

Neříkej, že nepotřebuješ prostředníka k Bohu. V určitém ohledu jistě ne, a tak to asi myslíš. Jistě že můžeš přijít k Bohu jako k Tvůrci sám; a můžeš k němu přijít jeho stopami. Ovšem, řekl bych ti, abys nezapomněl, že jich tolik před tebou i toto, *co by mohli* nalézt, hledalo nadarmo. Ale nenajdeš sám nikdy tohoto synovství Božího, onoho života účasti na Božím životě. A toto je podstata křesťanství, že Syn Boží se stal synem lidským, aby se syn lidský mohl státi Synem Božím. A třeba to chápati ve vlastním slova smyslu, třeba to chápati tak, že milostí je Bůh v nás doma, že se stáváme opravdu účastni jeho přirozenosti a jeho života. Na to nemáš práva. K tomu se sám nemůžeš dostat, protože by ti to samému nikdy nebylo napadlo ani v nejvášnivějších snech nadlidského tušení.

Proto jen On, který je prvorozený Syn Boží, ti může dát toto synovství. A jen tak ho můžeš nabýti, jak On to určil, do čeho On to vložil. A On toto všechno vložil do svého království, do své rodiny. Všechn pravý život pochází z rodiny, i nadpřirozený život vychází z rodiny dětí Božích. Je sice možné život najít i mimo rodinu, ale to jsou spíše případy výjimečné. Právě tak je výjimečné najít synovství Boží mimo viditelnou rodinu dětí Božích.

Církev Kristova je tam, kde je stále ona snaha o udělování, chránění a rozmnožování synovství Božího, kde se reprodukuje stále a stále celý a plný život Kristův. Tam je Kristova Církev, kde se repro-

dukuje jeho palčivá touha, aby všichni jedno byli. Kde jsou urážky pro bratry, kde je jen pošklebek pro bratry s druhého břehu, tam není lásky Kristovy. Není Církve Kristovy tam, kde je lhostejno, kolik z pravdy se přijme, neb ubere, protože Kristus řekl, že kdo by jedno jota ubral, bude nejmenším v božím království.

ABY VŠICHNI JEDNO BYLI

Jen tam je Církev Kristova, kde není studu nad zázraky. Kde nechodíme rozpačitě kolem nejvyššího zákona Božího, totiž zákona vhodné vůle Boží. Tam je Církev Kristova, kde hoří žhavá touha zachytiti všechny lidi Kristovou pravdu, když je Církev a její pravda jediným ovčincem Páně. Kde hoří apoštolská snaha všechny získati a všem zvěstovati království Boží, kde se království Boží neuzavírá do hranic, kde se neprosívá Kristova pravda sítem časové módy.

To je poslání Církve, aby byla milosrdná k hříšníkům a nesmlouvavá vůči hříchu. Aby podávala lék lidské slabosti, ale těšila chybní a hříšné. Láska k chudým a trpícím, která dovede až i umřítí za bratry, jak ji Ježíš odkázal svým učedníkům, když jim dal své přikázání, aby se milovali navzájem tak, jak on miloval je, to jest až k smrti.

Vždyť tvoříme tajemné tělo, v němž se nic neztrácí, v němž všichni žijeme ze všech. Jak je útěchyplná tato nauka, že si nejsme navzájem cizí, že naše Církev znamená rodinu Božích dětí. Co bys neučinil pro své bratry, čeho by ses pro ně neodvážil?

Trápí tě pohoršení lidí v Církvi? Nejvíce obyčejně trápí ty, kteří sami nejsou svatí. A tu se tě ptám: Čím ty jsi posvětil svou Církev? Nezapomeň, že i ty jsi Církví, že i tobě dal Kristus nespočetné milosti. Co jsi s nimi učinil, co jsi učinil se všemi nabídnutými milostmi? Když se hněváš na Církev, nezapomeň, že i ty nejenom patříš k Církvi, nýbrž že *i ty ji tvoříš*, že i ty jsi Církví. A tak se ptej sama sebe: „Čím a jak *já* jsem oslavil a posílil Církev?“ Je svatá svou hlavou, svými svátostmi, tolika svatými, jež svatá pravda svatými svátostmi posvětila. Teď ještě čeká toto jediné na tebe. Jak je *tebou* svatá? Neohlížej se napravo ani nalevo, nýbrž poctivě uchopte pravdu o tom, co je Církev, že je to rodina povoláných k Srdci Spasitelově za Boží děti a ptej se sám sebe před Křížem, před Kristovými ranami, ptej se svého srdce, života i svědomí: „*Jak já jsem posvětil Církev, co já jsem učinil se svatou, posvěcující silou Krve Páně?*“

VŠECHNY VOLÁ

Církev je právě tím velká a krásná, že nevyklučuje hříšníky, že je v sobě dále nosí až do dne vypírání sítí a sklizně, protože není ani pantheonem ani obrazárnou svatých, nýbrž archou Noemovou, která shromažďuje před záhubou všechny čtvernožce i plazy, aby je zachránila před potopou hříchu. Ale Církev, to nejsou jen a jen hříšníci a nekající hříšníci, lidé

zlí a nemravní skrz na skrz. Takhle vykreslil satan a jeho přísluhovači Nevěstu Kristovu. I v tom je Církev katolická Církví Kristovou, protože jen ona je nenáviděna, jak to Kristus předpověděl, jen o ní se zvláštní zlobou rádi vypravují stále a stále ohříváné pohádky pohoršení. Jen o ní stále lhou, docela podle příslibení Kristova. Ale ona není jen ony nepravosti. Vychovala miliony srdcí čistých, statečných a svatých. Miliony lidí přivedla k vroucí lásce Boží. Miliony skláněla k ranám a bídám největším. Dávno a dávno přede všemi péčemi a snahami ona vychovávala k názoru, že každý bližní je povolán za dítě Boží.

PLNÁ ŽIVOTA KRISTOVA

A vše, co Církvi vytýkají jako odklon od Krista, je jen projevem její životnosti. Neklaní se modlářsky Písmu, totiž *slovičkům* z Písma. Žije z Krista, jsouc si vědoma toho, že může svazovati a rozvazovati svrchovaně a že to platí na nebesích. Tím odpověz na všechny námitky o nálezcích lidských, když se tě někdo ptá, kde a jak je to či ono v katolické Církvi. Neboť nikde v Písmě nenajdete protestanty tak hájenou zásadu, že jen Písmo je zdrojem víry, nikde v písmě nenajdete tuto větu. Kdyby byla základní, kdyby nic nemělo platiti, než co je v Písmu, musila by tam nejprve býti tato věta . . .

Ale Církev je plná života Kristova, života Ducha svatého. Vidí všechny potřeby, které dále přicházejí,

kteře se obměňují. Všem odpovídá a dává podle toho, jak čeho kteřá doba potřebuje. Podstatné umí vyjádřiti nejruźnějšimi způsoby. Neboť je opravdu katolická, umí totiž zachytiti všechny a všechno. Proto je také rozlita po celém světě jako Krev Páně, jako všudypřítomnost Syna Božího, jenž ji založil a je její hlavou.

Věru, můžeš si zamilovati Církev. Aby platilo o tobě také to, co vděční katoličtí studenti dali vyřít na náhrobek svému duchovnímu otci, slavnému dominikánskému kazateli P. Bonaventurovi Krotzovi: *Dilexit Ecclesiam. Miloval Církev. Jest možné, jest sladké a jest nutné ji milovati, protože je v ní Kristus, protože žije z Krista a Kristus žije v ní, protože do ní složil všechnu svou krev, svou oběť, svou pravdu a všechno ovoce svého vykoupění.*

Přichyť se jí pevně, chceš-li přijíti k Bohu co nejbliže, vrať se k ní, jestli si ji pro lidské důvody opustil. Vrať se k ní tedy pro důvody božské. Přijme tě, obejmě tě láskyplně jako matka. Neboť to jest největší hrdostí, že je Matkou. Chce být i *Matkou* tvou. Buď jejím synem, buď jejím vděčným, dobrým a uvědomělým Synem!

12

Cena Kčs 3.-